

# **Światowa Liga Antykomunistyczna umiedzynarodowiona zbrodnia**

5 marca 2019

Światowa Liga Antykomunistyczna (WACL) została założona na Tajwanie przez Czang Kaj-szeka, Wielebnego Moon'a oraz nazistowskich i japońskich zbrodniarzy wojennych. Po raz pierwszy użyto jej w czasie prezydentury Nixona do rozpowszechniania środków anty-insurekcyjnych w Azji Południowo-Wschodniej i Ameryce Łacińskiej. W tym czasie w jej posiedzeniach uczestniczyło siedmiu przedstawicieli państw. Liga odżyła ponownie pod rządami Reagana, stając się wspólnym instrumentem amerykańskiej siatki przemysłowo-wojskowej i CIA podczas zimnej wojny. Liga była wówczas odpowiedzialna za zabójstwa polityczne i szkolenia ludzi do walki z komunistyczną partyzantką we wszystkich konfliktowych strefach w tym w Afganistanie, gdzie była reprezentowana przez Osamę Bin Ladena.

Pod koniec drugiej wojny światowej amerykańscy tajni agenci użyli agentów nazistowskich, faszystowskich i ustaszów do stworzenia antykomunistycznej sieci: Stay-behind (pozostać na tyłach) [1]. Podczas gdy agenci rekrutowani w USA na potrzeby przyszłego Sojuszu Atlantyckiego musieli pozostać tajni, agenci działający w państwach, które przeszły pod kontrolę sowiecką, musieli działać publicznie. W 1946 r. utworzono międzynarodową faszystowską organizację, w celu kontrolowania i koordynacji działań agentów pochodzących ze Wschodu, którzy wyemigrowali na Zachód. Ta organizacja to Antybolszewicki Blok Narodów (Anti-Bolshevik Bloc of Nations ABN). Ukraińscy, węgierscy, rumuńscy, chorwaccy, bułgarscy, słowaccy, litewscy (lista jest długa) faszyci spotykają się pod kierownictwem Jarosława Stetsko. Były lider kolaborantów na Ukrainie Stetsko, jest uważany za osobę będącą odpowiedzialną za

masakrę, która miała miejsce 2 lipca 1941 r. we Lwowie, podczas której zostało zabitych 700 osób, z których większość była Żydami.

Osiem lat później pod koniec wojny koreańskiej, Stany Zjednoczone zastępują Francję w Indochinach [2]. Prezydent Eisenhower ustanawia regionalny system obronny przeciwko ZSRR i Chinom. 8 września 1954 r. powstaje SEATO, organizacja oparta na modelu NATO. Instytucja ta zrzesza Australię, Nową Zelandię, Pakistan, Filipiny, Tajlandię, Wielką Brytanię i Stany Zjednoczone. W dniu 2 grudnia system został ukończony za sprawą dwustronnego traktatu obronnego USA-Tajwan [3].

Podczas tworzenia SEATO, CIA kierowana przez Allena Dullesa organizuje służby wywiadowcze tych państw i ustanawia organizację, której zadaniem ma być pośredniczenie w kontaktach pomiędzy antykomunistycznymi partiami w regionie. I tak oto wokół osoby Czang Kaj-Szeka, rodzi się azjatycka antykomunistyczna liga (APACL).

Oprócz prezydenta Tajwanu (Chiang Kai-Sheka), członkostwo APACL obejmuje:

- Park Chung-hee, przyszły prezydent Korei Południowej;
- Ryiochi Sasakawa, zbrodniarz wojenny, który został miliarderem i dobroczyńcą Japońskiej Partii Liberalnej;
- Wielebny Sun Myung Moon [4], prorok Kościoła Zjednoczenia;
- Generał Prapham Kulapichtir (Tajlandia);
- Prezydent Ferdinand Marcos (Filipiny);
- Książę Sopasaino (Laos) [5];
- Pułkownik Dang Cong (reprezentujący prezydenta Nguyen Van Thieu, Wietnam) itp.

APACL jest całkowicie kontrolowana przez Ray S. Cline,

ówczesnego szefa komórki CIA na Tajwanie i przyszłego zastępcę dyrektora CIA [6]. Publikuje biuletyn azjatycki, którego edycję powierza Michaelowi Lasaterowi, który stanie na czele azjatyckiego departamentu Heritage Foundation [7].

## Ustanowienie WACL

Od 1958 r. przewodniczący Antybolszewickiego Bloku Narodów (ABN) bierze udział w dorocznych konferencjach Antykomunistycznej Ligi Narodów Azji, która odbywa się w Taipei. Cline i Stetsko nadzorują powstanie Political Warfare Cadres Academy na Tajwanie. Ta placówka ma za zadanie szkolenie kadr wywodzących się z reżimu Czang Kaj-Szeka na potrzeby walki z komunistami.

Akademia jest azjatyckim odpowiednikiem Psychological Warfare Centre w Fort Bragg (USA) i Panama School of Americas [8]. Stopniowo CIA tworzy globalną sieć grup politycznych i instruktorów w walce przeciwko komunistycznym powstaniom. W 1967 roku ABN i APACL łączą się pod hasłem "Światowej Ligi Antykomunistycznej (WACL)" i rozszerzają swoje działania na cały "wolny świat". Jego nowymi członkami zostają Los Tecos lub Legion of King Christ, meksykańska organizacja faszystowska założona podczas II wojny światowej. Liga przeżywa swoją pierwszą fazę rozwoju w latach 1973-1975, kiedy Richard Nixon i jego doradca ds. Bezpieczeństwa Henry Kissinger zasiadają w Białym Domu.

Finansowanie jest gwarantowane przez Kościół Zjednoczenia. Jednak od 1975 r. nie jest to już informacja potwierdzona. Wielebny Sun Myung Moon twierdzi, że zerwał stosunki z Ligą, ale nadal sprawuje swoje przywództwo poprzez swojego japońskiego reprezentanta Osami Kuboki.

Rola WACL we wdrażaniu Planu Feniks (1968-1971) i Planu Kondor (1976-77) przewidującego zabójstwo tysięcy osób podejrzewanych o sympatyzowanie z komunistami w Azji Południowo-Wschodniej i Ameryce Łacińskiej, nadal jest niewystarczająco udokumentowane

Plan Phoenix został prawdopodobnie wdrożony w Wietnamie przez Joint Unconventional Warfare Task Force generała majora Johna K. Singlauba, który został prezydentem WACL. Jednak Singlaub konsekwentnie zaprzeczał jakimkolwiek zaangażowaniu w tę operację.

Ponadto generał Hugo Banzer Juarez, który narzucił dyktaturę w Boliwii w latach 1971-1978, przewodniczył latynoamerykańskiemu oddziałowi WACL. W 1975 r. zorganizował plan (plan Banzera) dotyczący systematycznej eliminacji komunistycznych przeciwników. W 1977 roku odbyła się konferencja WACL w Ameryce Łacińskiej w Asuncion, a plan Banzer został przedstawiony jako droga którą należy kroczyć. W konferencji uczestniczył dyktator Paragwaju, generał Alfredo Stroessner. Delegacja Paragwaju przedstawiła wniosek po zapoznaniu się z projektem Planu Banzera, aby wyeliminować kapłanów i uczniów teologii wyzwolenia w całej Ameryce Łacińskiej. Wniosek ten został przyjęty przez Światową Konferencję WACL w 1978 roku [9].

Również nie wiemy na pewno, jaką rolę odgrywała WACL w strategii napięć, która dotknęła Europę w tym okresie. Francuz François Duprat założyciel Nowego Francuskiego Porządku, Włoch Giorgio Almirante założyciel MSI, Hiszpan Jesus Palacio założyciel CEDADE, Belg Paul Vankerhoven prezes Circle of Nations i wielu innych im podobnych partycypowało w WACL. I to właśnie WACL odłowił Stefano delle Chiaie z Włoch [10], w momencie, gdy włoski wymiar sprawiedliwości poszukiwał go w związku z oskarżeniami o terroryzm. WACL przemyciła go do Boliwii Hugo Banzera, gdzie natychmiast zostaje mianowany prawą ręką Klausa Barbie'ego, szefa szwadronów śmierci.

Wreszcie docieramy do wątku libańskiego, który jest równie skąpy w dokumentację odnośnie roli WACL podczas wojny w Libanie. Wszystko co wiemy na pewno, to że rekrutowała najemników z szeregów chrześcijańskich bojówek byłego prezydenta Camille'a Chamouna w 1975 roku na tydzień przed wybuchem konfliktu.

Po zajęciu miejsca w Białym Domu w 1977 roku, Jimmy Carter ma nadzieję, że położy kres niecnym praktykom swoich poprzedników. Mianuje on admirała Stanfielda Turnera na szefa CIA i próbuje obalić autorytarne reżimy w Ameryce Łacińskiej. Jest to trudny okres dla WACL, która nie jest już finansowana przez jego członków. Tak więc WACL staje się ligą anty-Carter'owską, przygotowującą się na lepsze dni i spontanicznie tworzy powiązania z główną organizacją w USA stojącą w opozycji do Cartera, czyli National Coalition for Peace Through Strength (Narodowa Koalicja na Rzecz Pokoju Przez Siłę). Ten front sprzeciwu jest odpryskiem Amerykańskiej Narodowej Rady Bezpieczeństwa, którą prezydent Eisenhower określał terminem "kompleksu przemysłowo-wojskowego"[11]. Współprzewodniczą mu generał Daniel O'Graham [12] (który uczestniczył w pracach George'a W. Busha w komisji ds. Rurociągów, znany jako Team B, ponownie oceniający sowieckie zagrożenie) [13] i generał John K. Singlaub [14].

Kilku oficerów w Lidze było zaangażowanych w Komitety Wyborcze na rzecz Ronalda Reagana. Dla wielu z nich gubernator Republiki Kalifornii nie jest nieznaną personą. W rzeczywistości, pod koniec drugiej wojny światowej, Reagan brał udział jako rzecznik Krucjaty na Rzecz Wolności, gromadząc fundusze niezbędne do osiedlania imigrantów z Europy Wschodniej uciekających przed komunizmem do Stanów Zjednoczonych. W rzeczywistości fundusze te zostały wykorzystane do transferu nazistów, faszystów i Ustaszów do ABN. Jeśli chodzi o wiceprezydenta George'a H. Busha, był on także przyjacielem Ligii. Jako szef CIA nadzorował operację Kondor.

## **Złoty wiek WACL**

Kiedy Ronald Reagan i George H Bush zasiadają w Białym Domu, WACL odzyskuje siły i rozwija się dalej. Dawne kontakty owocują. Amerykański kompleks przemysłowo-wojskowy finansuje utworzenie amerykańskiej sekcji WACL pod nazwą Council for

World Freedom (USCWF). Generał John K. Singlaub jest przewodniczącym, natomiast generał Daniel O'Graham jego zastępcą. Ale na tym sprawy się nie kończą. Kompleks przemysłowo-wojskowy sprawia, że WACL staje się głównym narzędziem represji antykomunistycznych na całym świecie. Singlaub zostaje wybrany na głównego przewodniczącego WACL.

## **Liga działa na wszystkich frontach**

W celu zwalczania sowieckiej obecności w Afganistanie, American Security Council finansuje [15] sekcję tematyczną WACL: Komitet ds. Wolnego Afganistanu. Jej główną siedzibę zapewnia Heritage Foundation. Operacja zostaje uruchomiona, gdy Margaret Thatcher i Lord Nicholas Bethell (szef MI6) odbywają oficjalną wizytę w Stanach Zjednoczonych. Operacją kieruje generał J. Milnor Roberts. Komitet jest bezpośrednio zaangażowany w zapewnianie wsparcia logistycznego "bojownikom o wolność" z upoważnienia dyrektora CIA Williama [16] i zarządzanego przez Osamę Bin Ladena [17]. Łącznikami pomiędzy WACL a saudyjskim biznesmenem są dwaj mężczyźni: szejik Ahmed Salah Jamjoon (który pracuje z gigantem robót publicznych Saudi Bin Laden Group) oraz były premier Jemenu Południowego. [18]

Na Filipinach WACL jest reprezentowana przez prezydenta Ferdynanda Marcosa. Ale kiedy zostaje on usunięty ze stanowiska w 1986 roku, John K. Singlaub i Ray Cline udają się na Filipiny w celu wybrania nowych partnerów. Zakładają oni oddział paramilitarny zwalczający komunistyczną partyzantkę i wybierają generała Fidela Ramosa [19], przyjaciela Franka Carlucciego [20], George'a H. Busha i rodziny Bin Ladena.

Aby walczyć z rewolucją sandinistów w Nikaragui, WACL tworzy bazę logistyczną z argentyńskimi instruktorami w siedzibie Johna Hulla w Kostaryce. Korzysta także z udogodnień w Hondurasie oferowanych przez szefa sztabu generała Gustavo Alvareza Martineza, który rekrutuje najemników pod przykrywką

pomocy humanitarnej Refugee Relief International.

W Gwatemali człowiekiem WACL jest Mario Sandoval Alarcon, przywódca Narodowego Ruchu Wyzwolenia. Sandoval, wiceprezydent od 1974 do 1978, jest jedynym prawdziwym zarządcą kraju. Generał-prezydent Romeo Lucas Garcia to tylko marionetka. Tworzy oddziały śmierci, które zabijają ponad 13 000 osób w ciągu pięciu lat.

W Salvadorze WACL spoczywa w bezpiecznych rękach Roberto d'Aubuisson, który został przeszkolony w tajwańskiej akademii i który jest adresatem pomocy z Gwatemali. D'Aubuisson staje się zarówno szefem ANSESAL, lokalnego odpowiednika CIA, jak i liderem skrajnie prawicowej organizacji paramilitarnej, nacjonalistycznej Partii Republikańskiej (ARENA). D'Aubuisson tworzy oddziały śmierci, które zapisały się szczególnie złą sławą mordując arcybiskupa Oscara Romero.

Ale sukces WACL będzie również oznaczać jej upadek. W 1983 r. Podsekretarz ds. Obrony Fred C. Iklé [21] ustanawia w Pentagonie Radę Obrony Wolności. Rada ta jest tajnym komitetem złożonym z ośmiu ekspertów, którym przewodniczy gen. John K. Singlaub [22]. Wiemy, że Komitet postanawia []jego tajną interwencję w Afganistanie potraktować jako wzór do naśladowania w Nikaragui, Angoli, Salvadorze, Kambodży i Wietnamie, ale szczegóły jego działań nie są wystarczająco udokumentowane.

W 1984 r. Ronald Reagan postanawia zawierzyć Lidze, a w szczególności Johnowi Singlaubowi, wszelkie prywatne finansowanie Irangate pod bezpośrednim nadzorem pułkownika Olivera Northa w Radzie Bezpieczeństwa Narodowego. Skandal wybuchu w 1987 roku wszystko ujawniając i niszcząc WACL.

Autorstwo: Thierry Meyssan

Tłumaczenie: [Enigmatis](#)

Źródło oryginalne: [Voltairenet.org](http://Voltairenet.org)

Źródło polskie: WolneMedia.net

# Przypisy

[1] Zobacz "Stay-hebind: les réseaux d'ingérence américains" Thierry'ego Meyssana, Voltaire, 20 sierpnia 2001 r.

[2] Armia francuska przegrywa bitwę o Diên Biên Phu w dniu 7 maja 1954 r.

[3] Ponadto 29 stycznia 1955 r. Kongres daje carte-blanche prezydentowi Eisenhowerowi, upoważniając go do obrony Tajwanu siłą militarną, jeśli wyspa zostanie zaatakowana przez komunistów.

[4] Patrz "Révérend Moon, le retour", Voltaire Network, 26 marca 2001 r.

[5] Ksiązę Sopaïsano, wiceprzewodniczący Zgromadzenia Narodowego Laosu, został aresztowany na lotnisku Paryż-Orly w dniu 23 kwietnia 1971 r. W swojej torbie przewoził 60 kg czystej heroiny.

[6] Ray S. Cline był najbardziej autorytatywnym analitykiem na temat przyczyn wojny koreańskiej. Był szefem stacji CIA w Taipei w latach 1958-1962. Jego przykrywką było stanowisko dyrektora US Naval Auxiliary Communications Center. Następnie został zastępcą szefa CIA, dzięki roszadom personalnym spowodowanymi amerykańskim fiaskiem operacji w Zatoce Świń. Opublikował swoje pamiętniki pod tytułem „Secrets, Spies and Scholars”, Acropolis Books ed., 1976.

[7] Michael Laseter był przewodniczącym Universal and Triumphant Church (CUT) pod wezwaniem Elizabeth Claire. Sekta ta znalazła się w centrum skandalu w latach siedemdziesiątych, gdy w jego kalifornijskiej odkryto arsenał broni. Jeden z jego liderów został mianowany dyrektorem wykonawczym szefa WACL w Afganistanie w latach osiemdziesiątych.

[8] The School of Americas została następnie przeniesiona do Fort Benning, USA. Nasza biblioteka elektroniczna zapewnia



pełny katalog uczniów szkoły w latach 1947-1996.

[9] Wydaje się, że operacja ta została przeprowadzona w związku z Monsigneur Alfonso Lopez-Trujillo, który był wtedy Sekretarzem Generalnym Konferencji Episkopatu Ameryki Łacińskiej (CELAM).

[10] Zobacz "1980: Masakra w Bolonii, 85 zabitych", Voltaire Network, 6 lipca 2005 r.

[11] Narodowa Koalicja na Rzecz Pokoju przez Siłę liczyła do 257 członków Kongresu.

[12] Generał porucznik Daniel O'Graham, był wicedyrektorem CIA odpowiedzialnym za kontakty z innymi agencjami wywiadowczymi (1973-74), a następnie dyrektorem DIA (1974-76). Był dyrektorem wykonawczym Amerykańskiej Rady Bezpieczeństwa i jednym z głównych zwolenników "Gwiezdnych wojen". Utworzył "High Frontier", której przewodził aż do śmierci w 1995 roku.

[13] W 1975 r. Far Right oskarżyło CIA o bycie zinfiltrowaną przez komunistów i bagatelizowanie czerwonego zagrożenia. Prezydent Ford mianuje George'a H. Busha, by poprowadził Agencję i upoważnił kontrwywiad. Richard Pipes ustanawia "Team B". Opublikuje ona alarmujący raport, który usprawiedliwi ponowne rozpoczęcie wyścigu zbrojeń. Dziś wiemy, że Komisja Pipes'a rozmyślnie wypaczyła fakty, by otworzyć rynki dla kompleksu militarno-przemysłowego. Na ten temat patrz: "Manipulatorzy Waszyngtonu", Thierry Meyssan, Voltaire Network, 13 listopada 2002 r .; oraz "Daniel Pipes, ekspert od nienawiści", Voltaire Network, 2 marca 2006 r.

[14] John K. Singlaub był oficerem Secret Service USA podczas II wojny światowej. Stworzył Partyzantkę Kuomintangu z Tchang Kaï-Chek do walki przeciwko Japonii. Podczas wojny koreańskiej był szefem stacji CIA. Następnie podczas wojny w Wietnamie dowodził Zielonymi Beretami. Następnie był instruktorem ruchu kontr-powstańczego w Fort Benning. Po przejściu na emeryturę został dyrektorem ds. Szkoleń w Amerykańskiej Radzie

Bezpieczeństwa. Właśnie z tego powodu został współprzewodniczącym Koalicji, a następnie Prezydentem Ligi.

[15] NED finansuje Komitet od 1984 r. Następnie przekaże część otrzymanych środków organizacjom humanitarnym z politycznymi koneksjami w Afganistanie, w szczególności Médecins sans frontières Bernarda Kouchnera i Aide médicale internationale.

[16] Stany Zjednoczone celowo zdestabilizowały Afganistan, a reakcja militarna Moskwy była zaskoczeniem. Właśnie dlatego Waszyngton zmobilizował swoich sojuszników do zaangażowania się w wojnę. Nie w celu "wyzwolenia" Afgańczyków, ale by uniemożliwić ZSRR wytyczenie korytarza do Zatoki Omańskiej.

[17] W 1983 roku WACL drukuje koszulki z "portretem Osamy Bin Ladena i napisem "Wspieraj afgańskiego bojownika o wolność. On walczy dla ciebie!"

[18] W tym okresie Osama Bin Laden nie występuje jako pobożny muzułmanin, lecz antykomunistyczny biznesmen wybrany przez księcia Turkiego, dyrektora saudyjskich tajnych służb, by uczestniczyć po stronie amerykańskiej w wojnie przeciwko Sowieciom. Bin Laden jest przede wszystkim kierownikiem budowy niezbędnej infrastruktury dla "bojowników o wolność", a następnie zarządza dostawami dla mudżahedinów z zagranicy, którzy do nich dołączają. Dopiero później przekształci się w pobożnego muzułmanina, aby dowieść swojego autorytetu.

[21] Fred C. Iklé był zastępcą dowódcy Caspara Weinbergera w Pentagonie. Ten historyczny "wojownik zimnej wojny" jest dziś członkiem Center for Security Policy (CSP), Project for a New American Century (PNAC) i administratorem Fundacji Smith Richardson.

[22] W skład tego komitetu wchodzi generałowie Harry Aderholt i Edward Lansdale, pułkownik John Waghelstein, Seale Doss, Edward Luttwak, major F. Andy Messing Jr i Sam Sarkessian.